

[Statsministeren.]

skæftigelse. Alene hensynet til den i forvejen hårdt belastede betalingsbalance sætter jo meget snævre grænser for vores muligheder.

Vi benytter enhver lejlighed til i det internationale samarbejde, ikke mindst i EF, at understrege behovet for en mere ekspansiv økonomisk politik og til at pege på det ansvar, der påhviler os alle, ikke mindst de økonomisk og valutarisk stærke lande. Men vi må altså indstille os på, at frygten for inflation spiller så stor en rolle i disse lande, at udviklingen i retning af fornyet fremgang kun vil komme til at gå langsomt. Derfor må vi desværre regne med, at udviklingen mod en højere beskæftigelse ikke rigtig kan foregå i det tempo, som vi gerne så det.

På den baggrund mener jeg at det er rigtigt og naturligt, at vi undersøger alle muligheder for at begrænse skadelige virkninger for de mennesker, som rammes af arbejdsløsheden. En af de fremgangsmåder, der naturligt kan komme ind i billedet, er en fordeling af beskæftigelsen, hvad der jo også er baggrunden for forespørgslen her i dag. Det er også det, der er kommet til udtryk i en række af augustforligets punkter. Det er derfor rimeligt, at vi viser solidaritet med de ledige, en solidaritet, der kan ligge i, at man strækker den forhåndenværende beskæftigelse mest muligt.

Men vi skal ikke gøre os alt for store illusioner om, hvor langt vi kan nå ad den vej. Vi kan ikke fjerne en arbejdsløshed på 150.000 mennesker ved at fordele beskæftigelsen, men vi kan hjælpe nogle af de 150.000 i arbejde, og det er værd at tage med som et supplement til de andre ting, vi kan og skal gøre.

Vi må gøre os helt klart, at der er andre forholdsregler, som betyder mere for beskæftigelsen end de fordelingsmæssige. Det gælder først og fremmest den stabilisering af den økonomiske udvikling, altså i priser og omkostninger, som indgår som et helt centralt led i regeringens økonomiske politik.

Det gælder også den beskæftigelsesplan, som regeringen har udarbejdet og fremlagt, og hvoraf vi fik den første del gennemført her i foråret. Den anden del er ganske omfattende, og vi er naturligvis klar over, at vi får mange problemer med at få den nødvendige tilslutning hertil i folketinget, men vi håber, at det vil være muligt.

Det er en ganske omfattende plan, som fortsætter den politik, der blev vedtaget i februar,

som vil realisere regeringens energipolitik, som vil lægge op til, at der skal bygges flere boliger, og som også vil have en bedre offentlig service, hvilket vel ikke mindst kan betyde, at der kan beskæftiges flere kvinder i visse dele af den offentlige sektor. Der er endvidere spørgsmålet om en yderligere udbygning af erhvervsstøttende foranstaltninger. Det er spørgsmålet om en uddannelsespolitik, ikke mindst for EFG-uddannelserne, som kan gavne de unge. Det er vel også nogle af de samme tanker, som hr. Lindinger i sit oplæg her i dag var inde på.

Vi er helt på det rene med, at vi heller ikke igennem de resterende led i beskæftigelsesplanen kan regne med, at vi afskaffer arbejdsløsheden. Derfor vil vi stadig have brug for de muligheder, der ligger netop i en fordeling. Ja, selv tanken om sabbatår, så usikker denne tanke indtil videre er formuleret, kan være en tanke, der er værd at overveje. Man kunne jo sige det på den måde: det ene skal gøres, men det andet i retning af at sikre beskæftigelsen må ikke forsømmes.

På ét punkt er vi meget nær ved et egentligt resultat. Vi kan regne med, at folketinget meget snart åbner adgang for de 55-60-årige til under visse betingelser at opnå førtidspensionering. Det er en rimelig og fornuftig foranstaltning at sørge for, at mennesker får mulighed for at give plads for andre på arbejdsmarkedet gennem adgang til en tidligere pensionering.

Der ligger givetvis også visse muligheder i en begrænsning af anvendelsen af overarbejde og i en udvidet adgang til deltidsarbejde. Her kan jeg sige mere konkret, at for det private arbejdsmarked gælder det, at forholdene er af en så varierende karakter, at problemet bedst reguleres gennem aftaler mellem organisationerne eller gennem individuelle aftaler. Vi har imidlertid det indtryk, at det er et spørgsmål, man i høj grad er opmærksom på ude på arbejdsmarkedet. Der føres således løbende lokale forhandlinger og slutes stadig lokale aftaler om regulering af overarbejdet med det formål at skaffe arbejde til flere.

I den offentlige sektor har man på forskellig måde søgt at tilgodese disse hensyn. Som eksempel kan jeg nævne, at der inden for post- og telegrafvæsenet, også for DSB, på finansloven for 1977-78 er sket en konvertering af bevillinger til overarbejdsbetaling til ca. 300 nye stillinger. Der er også ved forhandling med tjenestemandorganisationerne fastsat bestemmel-